

HAMILTON

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2008. április 10.*

A C-412/06. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Oberlandesgericht Stuttgart (Németország) a Bírósághoz 2006. október 10-én érkezett, 2006. október 2-i határozatával terjesztett elő az előtte

Annelore Hamilton

és

a Volksbank Filder eG

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič (előadó) és E. Levits bírák,

* Az eljárás nyelve: német.

főtanácsnok: M. Poiares Maduro,
hivatalvezető: Fülöp B. tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2007. szeptember 20-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- A. Hamilton képviseletében K.-O. Knops Rechtsanwalt,
- a Volksbank Filder eG képviseletében M. Siegmann és J. Höger Rechtsanwälte,
- a német kormány képviseletében M. Lumma és A. Günther, meghatalmazotti minőségben,
- a lengyel kormány képviseletében E. Ośniecka-Tamecka, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében A. Aresu és V. Kreuzschitz, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2007. november 21-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az üzlethelyiségen kívül kötött szerződések esetén a fogyasztók védelméről szóló, 1985. december 20-i 85/577/EGK tanácsi irányelv (HL L 372., 31. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 1. kötet, 262. o., a továbbiakban: házaló kereskedelemről szóló irányelv) értelmezésére irányul.
- 2 Ezt a kérelmet az A. Hamilton és a Volksbank Filder eG (a továbbiakban: Volksbank) között kölcsönszerződés megsemmisítése iránti kérelem és a kifizetett kamatok visszafizetése tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

- 3 A házaló kereskedelemről szóló irányelv negyedik preambulumbekszövése kimondja:

„[...] mivel a kereskedő üzlethelyiségén kívül megkötött szerződések jellegzetessége, hogy rendszerint a kereskedő a szerződéskötést kezdeményező fél, és a fogyasztó

erre nincs felkészülve, illetve ezt nem várja; [...] mivel a fogyasztó gyakran nem képes összehasonlítani az ajánlatban szereplő minőséget és árat más ajánlatokkal; [...] mivel a meglepetés hatása nemcsak a házaló kereskedelem körében kötött szerződéseknél, hanem a kereskedő üzlethelyiségén kívül kötött egyéb szerződéseknél is érvényesül”.

4 Ezen irányelv ötödik preambulumbekzdése alapján:

„[...] a fogyasztó számára biztosítani kell a legalább hét napon belüli elállás jogát, hogy képes legyen felmérni a szerződésből származó kötelezettségeit”.

5 Az említett irányelv 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az irányelv hatálya azokra a szerződésekre terjed ki, amelyek alapján a kereskedő árut szállít vagy szolgáltatást nyújt egy fogyasztó számára, és e szerződés megkötése:

[...]

– a kereskedő általi felkeresés alkalmával történik:

i. a fogyasztó otthonában [...];

[...],

ha a felkeresés nem a fogyasztó kifejezett kívánságára történik.”

6 Ugyanezen irányelv 4. cikke kimondja:

„Az 1. cikk rendelkezéseinek hatálya alá tartozó ügyletek esetében a kereskedőnek az 5. cikkben meghatározott időszakon belüli elállási jogról írásbeli tájékoztatót kell a fogyasztó rendelkezésére bocsátania, azon személy neve és címe megjelölésével együtt, akivel szemben ez a jog gyakorolható.

Ezt a tájékoztatót dátummal és a szerződés azonosításához szükséges adatokkal kell ellátni. A tájékoztatót a fogyasztó rendelkezésére kell bocsátani:

a) az 1. cikk (1) bekezdése esetén a szerződés megkötésének időpontjában;

[...]

A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy saját nemzeti jogszabályaik megfelelő fogyasztóvédelmi intézkedéseket tartalmazzanak, ha az ebben a cikkben említett tájékoztató nem áll rendelkezésre.”

7 A házaló kereskedelemről szóló irányelv 5. cikke előírja:

„(1) A fogyasztó számára biztosítani kell a jogot, hogy a nemzeti jogban előírt eljárás szerint egy értesítés elküldésével visszavonja kötelezettségvállalásának következményeit a 4. cikk rendelkezéseiben említett tájékoztató kézhezvételének napjától számított hét napnál nem rövidebb időszakon belül. [...]

[...]

(2) Az értesítés elküldése a fogyasztót a felmondott szerződés hatálya alatt vállalt minden kötelezettség alól mentesíti.”

8 Az említett irányelv 7. cikke alapján:

„Ha a fogyasztó az elállási jogával él, az elállási jog gyakorlásának jogi következményeit a saját nemzeti jog rendelkezései szerint kell értelmezni, különösen a már leszállított áruk vagy nyújtott szolgáltatások ellenértékének visszafizetése, valamint a kézhez vett áruk visszaszolgáltatása vonatkozásában.”

9 Ugyanezen irányelv 8. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ez az irányelv nem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy az irányelv által érintett területeken a fogyasztók védelme szempontjából kedvezőbb rendelkezéseket fogadjanak el vagy tartsanak fenn.”

A nemzeti szabályozás

- 10 A házaló kereskedelem és hasonló ügyletek során kötött szerződésektől való elállásról szóló, 1986. január 16-i törvény (Gesetz über den Widerruf von Haustürgeschäften und ähnlichen Geschäften, BGBl. I., 1986., 122. o., a továbbiakban: HWiG) 2. §-a (1) bekezdése negyedik mondatának az alapügyre alkalmazandó változata a következőket írja elő:

„Ilyen tájékoztatás elmaradása esetén a vevő elállási joga (»Widerruf«) csak a szolgáltatások mindkét fél általi teljes körű teljesítést követő egy hónap elteltével szűnik meg.”

- 11 E rendelkezés alkalmazásában a nem megfelelő tájékoztatás a tájékoztatás elmaradásával egyenértékű.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 12 A. Hamilton 1992. november 17-én lakóhelyén kölcsönszerződést kötött a Volksbank jogelődjével egy ingatlanalap befektetési jegyei megvásárlásának finanszírozása céljából (a továbbiakban: szóban forgó kölcsönszerződés).

- 13 E szerződés a fogyasztói hitelről szóló, 1990. december 17-i törvény (Verbraucherkreditgesetz, BGBl. I., 1990., 2840. o.) alapján az elállási jogra vonatkozóan a következő tájékoztatást tartalmazta: „[a]mennyiben kölcsönfelvevő a kölcsönt megkapta, az elállás be nem következettnek tekintendő, ha a kölcsönt az elállás közlését vagy a kölcsön kifizetését követő két héten belül nem fizeti vissza”.
- 14 1992. december 16-án a Volksbank jogelődjének munkatársai aláírták az említett kölcsönszerződést, és a bank kifizette a kölcsönösszeget A. Hamiltonnak, aki megkezdte e kölcsön kamatainak a törlesztését.
- 15 Mivel az az ingatlanalapot kezelő társaság, amelyben A. Hamilton befektetési jegyet vásárolt, 1997-ben csődöt jelentett, ezen alap havi kifizetései – amelyek a szóban forgó kölcsönszerződés alapján a fizetendő kamatok jelentős részét fedezték – jelentősen csökkentek. A. Hamilton tehát úgy döntött, hogy kamatterhét építési kölcsönszerződés kötésén keresztül átütemezi, és áthidaló kölcsönt vesz fel, így kölcsönét 1998 áprilisa végéig teljes egészében visszafizette a Volksbank jogelődjének, amely ennek következtében visszaadta e kölcsön biztosítékait.
- 16 2002. május 16-án A. Hamilton a C-481/99. sz. Heininger-ügyben 2001. december 13-án hozott ítélet (EBHT 2001., 9945. o.) alapján elállt a szóban forgó kölcsönszerződéstől.
- 17 2004. december 27-én A. Hamilton keresetet indított a Volksbank ellen egyrészt a szóban forgó kölcsönszerződés alapján kifizetett kamatoknak és az e szerződés alapján nyújtott kölcsönösszegnek a visszafizetéséért, másrészt az építési kölcsönököt folyósító takarékpénztárnak fizetett kamatok megtérítéséért.

- 18 Az Oberlandesgericht Stuttgart szerint a szóban forgó kölcsönszerződés a házaló kereskedelemről szóló irányelv 1. cikke (1) bekezdése második francia bekezdése i. pontjának hatálya alá tartozik, mivel A. Hamilton arról otthonában tárgyalta, és azt otthonában kötötte.
- 19 Az Oberlandesgericht Stuttgart azonban azt szeretné tudni, hogy a házaló kereskedelem és hasonló ügyletek során kötött szerződésektől való elállásról szóló törvény 2. §-a (1) bekezdése negyedik mondatának rendelkezései „megfelelő fogyasztóvédelmi intézkedésnek” minősülnek-e, mivel azok az alapeljáráshoz hasonló esetben az elálláshoz való jog megszűnését írják elő.
- 20 Ilyen körülmények között az Oberlandesgericht Stuttgart úgy döntött, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) A [házaló kereskedelemről szóló irányelv] 4. cikkének első albekezdését és 5. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy e rendelkezések nem akadályozzák a nemzeti jogalkotót abban, hogy az irányelv 5. cikkében biztosított elállási jogot a fogyasztó helytelen tájékoztatása ellenére időben úgy korlátozza, hogy az a szerződésben foglalt szolgáltatások mindkét fél általi teljes körű teljesítését követő egy hónap elteltével megszűnik?

Amennyiben a Bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre nemleges választ ad:

2) A [házaló kereskedelemről szóló irányelvet] úgy kell-e értelmezni, hogy a fogyasztó elállási jogát – különösen a szerződés teljesítését követően – nem veszítheti el, ha az irányelv 4. cikkének (1) bekezdése szerinti tájékoztatást nem kapta meg?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az elfogadhatóságról

- 21 A Volksbank kételkedik az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságában, mivel véleménye szerint a szóban forgó kölcsönszerződést nem házaló kereskedelem keretében kötötték. Azt állítja, hogy következésképpen a feltett kérdések hipotetikusak.
- 22 Ezzel szemben az Európai Közösségek Bizottsága úgy véli, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel azt kéri a Bíróságtól, hogy vizsgálja meg, hogy miután A. Hamilton a kölcsön idő előtti visszafizetése mellett elállt a szóban forgó kölcsönszerződéstől, el lehet-e újból állni e szerződéstől. A Bizottság e tekintetben a fent hivatkozott Heininger-ügyben hozott ítélet 35. pontjára és a C-350/03. sz. Schulte-ügyben 2005. október 25-én hozott ítélet (EBHT 2005., I-9215. o.) 69–70. pontjára, valamint az előzetes döntéshozatalra utaló határozat 34. pontjára hivatkozva kifejti, hogy bár a jelzáloghiteltől való elállás kérdése a házaló kereskedelemről szóló irányelv hatálya alá tartozik, ezen elállás következményeire a nemzeti jog irányadó, amelyet azonban a lehető legnagyobb mértékben az említett irányelv szövege és célja fényében kell értelmezni. Következésképpen a Bizottság véleménye szerint az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható.
- 23 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy kizárólag az ügyben eljáró és a meghozandó döntésért felelős tagállami bíróság feladata annak eldöntése, hogy az ügy sajátos jellemzőit tekintve az ítélet meghozatalához szükség van-e az előzetes döntéshozatalra, és hogy a Bíróságnak feltett kérdések valóban relevánsak-e. A Bíróság mindamellett különösen akkor vélte úgy, hogy nem határozhat a valamely tagállami

bíróság által előterjesztett előzetes döntéshozatali kérdésről, ha a közösségi jog tagállami bíróság által kért értelmezése nyilvánvalóan semmilyen kapcsolatban nem áll a valósággal vagy az alapügyben szereplő jogvita tárgyával, illetve ha a probléma hipotetikus jellegű (lásd a fent hivatkozott Schulte-ügyben hozott ítélet 43. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

- 24 Márpedig mivel egyrészt a jelen ügyben előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a házaló kereskedelemről szóló irányelv értelmezésére vonatkoznak, másrészt a szóban forgó kölcsönszerződés, amint a jelen ítélet 18. pontjában is szerepel, az említett irányelv 1. cikke (1) bekezdése második francia bekezdése i. pontjának a hatálya alá tartozik, nem állítható, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések nyilvánvalóan hipotetikusak lennének, vagy hogy semmilyen kapcsolatban nem állnának az alapügyben szereplő jogvita tárgyával.
- 25 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható.

Az ügy érdeméről

Bírósághoz benyújtott észrevételek

- 26 A. Hamilton azzal érvel, hogy az elállási jogáról nem megfelelően tájékoztatott fogyasztó e jogáról sem a kötelezettségeinek teljes körű teljesítésével, sem egy egy hónapos határidőn belül nem szerez tudomást. Így az alapügyben szóban forgó

nemzeti szabályozás nem minősíthető megfelelő fogyasztóvédelmi intézkedésnek. Hozzáteszi, hogy a házaló kereskedelemről szóló irányelv előírja, hogy a kereskedőnek tájékoztatnia kell a fogyasztót az elállási jogáról, és hogy az említett irányelv 5. cikkének (1) bekezdésében előírt legalább hét napos határidő csak attól az időponttól kezdődik, amikor a fogyasztó megkapta a kereskedőtől az e jogra vonatkozó tájékoztatást.

- 27 A Volksbank azt állítja, hogy a házaló kereskedelemről szóló irányelv 4. cikkének harmadik albekezdése alapján megfelelő fogyasztóvédelmi intézkedések azok, amelyek mentesítik a fogyasztókat a pénzügyi befektetésben rejlő kockázattól, függetlenül a házaló kereskedelem keretében kötött szerződéstől való elállástól.
- 28 Mindenesetre a Volksbank azzal érvel, hogy egyrészt a fent hivatkozott Heininger-ügyben hozott ítélet a jelzáloghitelekre, és nem az alapügyben szóban forgóhoz hasonló kölcsönszerződésekre vonatkozik, másrészt, hogy az alapügyben az elállási jog gyakorlásának időpontja a kérdéses kölcsönszerződés teljes körű teljesítésétől, és nem annak megkötésétől folyik, amint az azon ítélet alapját képező ügyben.
- 29 A német kormány egyrészt hangsúlyozza, hogy mivel az alapügyben szóban forgó majdnem hatéves szerződéses viszony megfelelően zajlott, a kereskedő a szerződés teljesítését követően és az ezt a teljesítést követő egy hónap lejártja után úgy gondolhatta, hogy ez a szerződéses viszony többé nem lehet vita tárgya. Másrészt az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás a fogyasztónak megfelelő időt – különösen a szerződés teljes időtartamát és a szerződés teljesítését követő egy hónapot – biztosít arra, hogy a házaló kereskedelem keretében kötött szerződéstől való elállásról döntsön. Továbbá ezen elállási jog időbeni korlátozását néhány más fogyasztóvédelmi irányelv is előírja.

- 30 A lengyel kormány hangsúlyozza, hogy a kereskedő üzlethelyiségén kívül megkötött szerződések esetében az elállási jognak az e jog gyakorlásáról való tájékoztatás elmaradása vagy hiányossága ellenére történő időbeni korlátozása főszabály szerint nem ellentétes a házaló kereskedelemről szóló irányelvvel. E korlátozásnak azonban olyannak kell lennie, hogy a fogyasztó jogairól a kereskedő által nyújtott tájékoztatástól eltérő más információforrásból is tudomást szerezhessen. Az említett kormány szerint az említett korlátozást, amelyhez azon időtartam meghatározása is tartozik, amely alatt az elállási jogot gyakorolni lehet, a házaló kereskedelemről szóló irányelv 4. cikke harmadik albekezdésének megfelelően minden tagállam nemzeti jogában elő kell írni.
- 31 A Bizottság lényegében azzal érvel, hogy ugyan a fent hivatkozott Heininger-ügyben hozott ítélet alapján jogellenes az elállási jogot a szerződés megkötésétől kezdődően korlátozni időben, az alapügyben szóban forgó szabályozás e jog időbeni korlátozását az említett szerződés teljes körű teljesítésétől kezdve írja elő.

A Bíróság válasza

- 32 Mindenekelőtt utalni kell arra, hogy a házaló kereskedelemről szóló irányelv fő célja a fogyasztó védelme a szerződés üzlethelyiségén kívüli megkötéséből származó kockázatokkal szemben (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Schulte-ügyben hozott ítélet 66. pontját).
- 33 Így a házaló kereskedelemről szóló irányelv ötödik preambulumbekzdése kifejti, hogy a fogyasztó számára biztosítani kell a legalább hét napon belüli elállás jogát, hogy az képes legyen felmérni a szerződésből származó kötelezettségeit. Az a tény, hogy a minimális hétnapos határidőt attól az időponttól kell számítani, amikor a

fogyasztó a kereskedőtől az e jogra vonatkozó tájékoztatást megkapta, úgy magyarázható, hogy ha a fogyasztónak nincs tudomása az elállási jogról, azt nem is tudja gyakorolni (lásd a fent hivatkozott Heiniger-ügyben hozott ítélet 45. pontját).

34 Meg kell azonban jegyezni egyrészt, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információk szerint A. Hamilton a Volksbanktól a szóban forgó kölcsön-szerződéstől való elállási jogára vonatkozóan téves tájékoztatást kapott oly módon, hogy – írásbeli észrevételei alapján – e joga gyakorlásának a lehetőségétől esett, másrészt, hogy az alapügy felei az említett szerződést teljes körűen teljesítették.

35 Ahogy a főtanácsnok az indítványának 18. és 19. pontjában megjegyzi, a fogyasztónak az elállási jog gyakorlására vonatkozóan nyújtott téves írásbeli tájékoztatás az ez irányú tájékoztatás hiányával egyenértékű, mivel mindkettő egyaránt félrevezeti a fogyasztót az elállási joggal kapcsolatban.

36 Ilyen helyzetekre a házaló kereskedelemről szóló irányelv a 4. cikkének harmadik albekezdésében előírja, hogy „[a] tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy saját nemzeti jogszabályaik megfelelő fogyasztóvédelmi intézkedéseket tartalmazzanak”.

37 Az alapügyben ezért felmerül a kérdés, hogy egy olyan intézkedés, amely szerint az említett irányelv 5. cikkének (1) bekezdésében előírt elállási jog a hosszú távú kölcsön-szerződésből fakadó kötelezettségek felek általi teljes körű teljesítését követően egy hónappal megszűnik, akkor, ha a fogyasztó téves tájékoztatást kapott az említett jog gyakorlására vonatkozóan, mindazonáltal ugyanezen irányelv 4. cikkének harmadik albekezdése értelmében vett megfelelő fogyasztóvédelmi intézkedésnek tekinthető-e.

- 38 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a „megfelelő fogyasztóvédelmi intézkedés” fogalma, amelyre a házaló kereskedelemről szóló irányelv 4. cikkének harmadik albekezdése utal, azt jelzi, hogy a közösségi jogalkotó ezen intézkedéseknek közösségi szinten egységes hatályt kívánt biztosítani.
- 39 Továbbá az említett rendelkezésben a „megfelelő” kifejezés azt mutatja, hogy az említett intézkedéseknek nem célja a fogyasztók abszolút védelme. A tagállamok számára rendelkezésre álló mérlegelési mozgásteret ugyanis mind a házaló kereskedelemről szóló irányelv fő célkitűzésével, mind annak más rendelkezéseivel összhangban kell gyakorolni.
- 40 Igaz ugyan – amint a jelen ítélet 32. pontja is emlékeztetett –, hogy a házaló kereskedelemről szóló irányelv fő célja a fogyasztók védelme, hangsúlyozni kell, hogy ezen irányelv általános rendszere és számos rendelkezésének megfogalmazása azt mutatja, hogy az említett védelemre bizonyos korlátozások érvényesek.
- 41 Így különösen az elállás határidejének a céljával kapcsolatban, az említett irányelv ötödik preambulumbekzdése előírja – amint arra a jelen ítélet 33. pontja is emlékeztet –, hogy az említett határidő azt a lehetőséget biztosítja a fogyasztónak, hogy „képes legyen felmérni a [a házaló kereskedelem keretében kötött] szerződésből származó kötelezettségeit”. Az említett preambulumbekzdésben ugyanis a „szerződésből származó kötelezettségekre” történő utalás azt jelzi, hogy a fogyasztó egy ilyen szerződéstől annak időtartama alatt elállhat.
- 42 Ugyanígy az elállási jogot szabályozó rendelkezés, vagyis a házaló kereskedelemről szóló irányelv 5. cikkének (1) bekezdése többek között előírja, hogy „[a] fogyasztó számára biztosítani kell a jogot [...], hogy visszavonja kötelezettségvállalásának következményeit”. E rendelkezésben a „kötelezettségvállalás” kifejezés alkalmazása ugyanis

azt mutatja, amint a Volksbank a Bíróság előtti tárgyaláson előadta, hogy az elállási jog gyakorolható, hacsak a fogyasztónak az említett jog gyakorlásának időpontjában nincs azon szerződésből származó kötelezettsége, amelytől elállt. Ez a logika a polgári jog általános elvei közül az egyik, vagyis hogy valamely szerződés teljes körű teljesítése főszabály szerint az e szerződés felei kölcsönös szolgáltatásainak teljesítéséből és e szerződés megszűnéséből adódik.

43 Ezenkívül az ugyanezen irányelv elállási jog gyakorlásának következményeit szabályozó 5. cikkének (2) bekezdése alapján az elállásról szóló értesítés mentesíti a fogyasztót „a felmondott szerződés hatálya alatt vállalt minden kötelezettség” alól. E rendelkezésben a „kötelezettségre” való utalás azt mutatja, hogy az említett következmények fennállása feltételezi, hogy a fogyasztó az elálláshoz való jogát egy még teljesítendő szerződés tekintetében gyakorolta, míg a szerződés teljes körű teljesítését követően nincs többé kötelezettség.

44 Egyébiránt a házaló kereskedelemről szóló irányelv 7. cikke az elállás jogkövetkezményeivel, különösen az árukért vagy szolgáltatásokért történt kifizetések visszafizetésével és az áruk visszaszolgáltatásával kapcsolatban a nemzeti szabályozásra utal.

45 Ebből következik, hogy egy olyan intézkedés, amely előírja, hogy a hosszú távú kölcsönszerződésből fakadó kötelezettségek felek általi teljes körű teljesítése az elállási jog megszűnéséhez vezet, a házaló kereskedelemről szóló irányelv 4. cikkének harmadik albekezdése értelmében vett „megfelelő intézkedésnek” minősül.

46 Ezt az értelmezést nem cáfolja a fent hivatkozott Heininger-ügyben és a fent hivatkozott Schulte-ügyben hozott ítélet, valamint a C-229/04. sz. Crailsheimer Volksbank-ügyben 2005. október 25-én hozott ítélet (EBHT 2005., I-9273. o.). A fent hivatkozott Heininger-ügyben hozott ítélet 16. és 18. pontjából, a fent hivatkozott Schulte-ügyben

hozott ítélet 26. pontjából és a fent hivatkozott Crailsheimer Volksbank-ügyben hozott ítélet 24. pontjából következik ugyanis, hogy a házaló kereskedelemről szóló irányelvnek a Bíróság által ezen ítéletekben adott értelmezése olyan kölcsönszerződésekre vonatkozik, amelyeket még nem teljesítettek teljes körűen. Azonban az alapügyben nem az a helyzet.

- 47 Különösen a fent hivatkozott Heininger-ügyben hozott ítéletben a Bíróság kimondta, hogy a házaló kereskedelemről szóló irányelvvel ellentétes az, ha a nemzeti jogalkotó az ezen irányelv 5. cikke szerinti elállási jog gyakorlására a szerződéskötéstől számított egyéves határidőt alkalmaz, ha a fogyasztót az irányelv 4. cikke szerint nem tájékoztatták. Azonban – ahogy a Volksbank, a német kormány és a Bizottság helyesen kifejtette – az alapügyben nem ez a helyzet. Ebben ugyanis a nemzeti jogalkotó a szerződésből fakadó kötelezettségek szerződő felek általi teljesítésétől számított egy hónapos határidőt alkalmaz.
- 48 Az alapügyben szóban forgó nemzeti jogszabályban előírt, a szerződésből fakadó kötelezettségek szerződő felek általi teljesítésétől számított említett egy hónapos határidővel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a házaló kereskedelemről szóló irányelv 8. cikke szerint nem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy az irányelv által érintett területeken a fogyasztók védelme szempontjából kedvezőbb rendelkezéseket fogadjanak el vagy tartsanak fenn.
- 49 A fentiekből következően az előterjesztett első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a házaló kereskedelemről szóló irányelvet úgy kell értelmezni, hogy a nemzeti jogalkotó előírhatja, hogy az ezen irányelv 5. cikkének (1) bekezdése szerinti elállási jog a hosszú távú kölcsönszerződésből fakadó kötelezettségek szerződő felek által történő teljes körű teljesítésétől számított legfeljebb egy hónapig gyakorolható, ha a fogyasztó az említett jog gyakorlására vonatkozóan téves tájékoztatást kapott.
- 50 Az első kérdésre adott válaszra tekintettel nem kell megválaszolni a második kérdést.

A költségekről

- 51 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az üzlethelyiségen kívül kötött szerződések esetén a fogyasztók védelméről szóló, 1985. december 20-i 85/577/EGK tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy a nemzeti jogalkotó előírhatja, hogy az ezen irányelv 5. cikkének (1) bekezdése szerinti elállási jog a hosszú távú kölcsönszerződésből fakadó kötelezettségek szerződő felek által történő teljes körű teljesítésétől számított legfeljebb egy hónapig gyakorolható, ha a fogyasztó az említett jog gyakorlására vonatkozóan téves tájékoztatást kapott.

Aláírások